

A FORDÍTÁS AZ ALÁBBI KIADÁS ALAPJÁN KÉSZÜLT:
TED LEWIS / GET CARTER VIRGIN PUBLISHING LTD, 1992

FORDÍTOTTA: VARRÓ ATTILA
A FORDÍTÁST AZ EREDETIVEL EGYBEVETETTE ÉS ÁTDOLGOZTA: TOTTH BENEDEK

COPYRIGHT © THE ESTATE OF TED LEWIS, 1970
HUNGARIAN TRANSLATION © VARRÓ ATTILA, 2008

CARTAPHILUS KÖNYVKIADÓ, BUDAPEST, 2009
FELELŐS KIADÓ: SZÁSZ ZSOLT

ISBN 978-963-266-090-5

CSÜTÖRTÖK

Szakadt az eső.

Eustontól zuhogott. A fülke rám tapadt, olyan szorosan, hogy szinte éreztem a körmeim alá gyűlő piszkot. Pedig meg se moccantam, csak bámultam kifelé a párásodó ablakon. A szürke felhők alatt elsuhanó házak mocskos hátsó falát néztem. Ültem és figyeltem, porcikám se moccant.

Egyedül voltam a fülkében. Cipőm a padlón. Lábam az ülésen. Kivégeztem a *Penthouse*-t. A *Standardet* kétszer átlapoztam. Három koporsószőgem maradt. Doncasterig még negyven perc volt hátra.

Végigpásztáztam a fekete moherszőveten, egészen a zoknimig. Behajlítottam a lábujjam. A pamut ráfeszült körmöm éles peremére. Le kell majd vágnom, amint megérkeztem. Lehet, hogy egész hétvégén rohangálnom kell.

Számolgatni kezdtem, vajon a doncasteri átszállásnál lesz-e időm, hogy vegyek egy doboz cigit.

Már ha október közepén, csütörtök délután, öt perccel öt előtt nyitva a resti.

Azért rágyújtottam.

Különös, hogy Frank sosem bagózott. A csaposok folyton előkapják a cigit, amint akad egy percük. Elég pár szippantás, máris úgy érzik, kiszálltak a mókuserékből. De Frank soha egy ujjal nem nyúlt a bagóhoz. Még egy slukkot se szívott, hogy megkóstolja az ízet, még kölyökkorunkban, a Jackson Streeten sem. Tisztára hidegen hagyta a dolog.

Skót whiskyt sem ivott.

Felmarkoltam a whiskys flaskát a szétnyitott újságokról, lecsavartam a kupakját, és meghúztam. A vonat zökkent egyet, pár csepp whisky az ingemre fröccsent, helyes kis foltot ejtve a gallérom alatt.

Semmiség ahhoz a folthoz képest, ami Frank ingének elején virított, mikor rátaláltak. A közelében sem járt.

Nem óvatoskodtak; nem vették a fáradságot, hogy ésszel csinálják.

Visszacsavartam a kupakot, és az ülésre tettem a flaskát. A heves zápor függönyén és az alacsonyan gomolygó, sötét felhőkön túl keskeny fénycsík villant fel egy pillanatra, ahogy a sietve lebukó nap beragyogta a dombok peremét. Kósza sugár csillan az ezüst flaskán, megvilágítva az oldalára gravírozott feliratot:

„Geraldtól és Lestől Jacknek. Harmincnyolcadik születésnapodra, sok szeretettel.”

Így hívták a két tagot, akiknek melóztam. Gondoskodtak rólam, mert vigyáztam rájuk. Az ingatlanüzletben dolgoztak. Befektetések. Spekulációk. Meg ilyesmik. Tudják, hogy megy ez.

Kár, hogy ki kell szállnom az üzletből. De Gerald előbbutóbb úgyis rájön, mit művelünk Audreyval. Akkor pedig jobb, ha nem kerülök az útjába. Inkább melózok Steinnek. Lenn a napfényes délen. Ahol Audrey csokibarnára süllhet. És ahol soha nem esik.

Doncaster állomás. Hatalmas, sivár, szélfúttá terep a síneknek, és tompa neonfénybe borult, hosszú betonperonok az utasoknak. A némán hulló esőben még kihaltabbnak tűnik minden. W. H. Smith trafikjának lehúzott redőnyét feszítővassal sem lehetne lekapni.

Átsétáltam a fedett felüljárón a peronra, ahonnan a csatlakozásom indult. Egy lelket se láttam a folyosón. Lépteim visszhangja előttem járt. Balra fordultam a negyedik peront

jelző táblánál, és leballagtam a lépcsőn. A duruzsoló mozdony indulásra készen állt. Felszálltam, becsaptam az ajtót, és letelepedtem az egyik három ülőhelyes bokszbán. Útitáskám az ülésre tettem, aztán felálltam, lehámoztam magamról zöld szarvasbőr felöltőmet, és a táskámra terítettem.

Végignéztam az ülésorok közt. Alig tucatnyi utas volt rajtam kívül, mind háttal ültek nekem. Megfordultam, és átlestem a zárfékező kocsiba. A fickó lepedőnyi újságba temetkezett. Kivettem a flaskát, és gyorsan meghúztam. Ahogy visszatettem a táskába, előkotortam a cigimet. De már mind elszívtam, az utolsó szálíg.

Először nem volt más, csak a feketeség. A vonat ringása, a tükörképek az eső áztatta ablakban, és a koromsötét éjszaka. Aztán az ablaküveg tükrén túl az ember egyszer csak megpillantja az ég aljára lopózott halvány derengést.

Kezdetben csupán egy fénycsík látszik, mintha szénakazlak sora vagy egy üzemanyag-szállító lángolna a dombok mögött. De amikor már a felhők is ragyognak, az ember tudja, hogy itt valami sokkal nagyobb dologról van szó. Aztán valamivel később, néhány kanyar és domboldalba vajt bevágás után, a város izzó fényfoltja felé robogva hirtelen elénk tárul a ragyogás forrása, mintegy fél tucat acélgyár a félkörívben elhelyezkedő dombsor aljáig nyújtózkodik, lángok csapnak az égbe – lágy, vörös massa lüktet a kohók gyomrában, fehér izzást szít az olvasztókemencékbe befúvott levegő –, az építmények sötét körvonala élesen elválnak a kollektív ragyogástól, mintha csak a világ teremtésének hajnala tárulna szemünk elé, ahogyan azt Walt Disney filmre álmodta volna. A vonat már rég a kültelki hátsó udvarok, benzinkutak és fényes utcai lámpák közt gurul, mikor a kohókból kicsapó lángok visszatükröződő fénycsíkja még mindig az égboltra vonzza az ember tekintetét.

Odaadtam a jegyemet, és a korlátkapun át a pályaudvar előtti parkoló felé vettem az utat. A vonatról leszálló utasok egy része kocsiba ült, a többiek felszálltak a várakozó emeletes buszra. Az eső lustán áztatta a csillogó aszfaltot. Taxi után néztem. Egyet se találtam. A jegypénztártól nem meszse telefonfülke állt, behúzódtam, kikerestem a megtépázott telefonkönyvből a Taxi címszót, és felhívtam az egyik számot. Azt mondták, öt perc. Letettem a kagylót, és úgy döntöttem, inkább elázok, mintsem hogy a régi csikkek bűzét szagoljam.

Megálltam az állomás előtt és a parkolót néztem. A busz és az autók mind elmentek már. Közvetlenül velem szemben volt a parkoló bejárata, azon túl kezdődött a városba vezető, rideg lámpák fényével megvilágított és kis bérházakkal szegélyezett út. Minden pont ugyanúgy festett, mint nyolc éve, amikor utoljára láttam. Ez a hely csak arra jó, hogy az ember elhúzzon.

Eszembe jutott, mit mondott Frank, mikor legutóbb, az apám temetésén itt jártam.

Kezemben egy tojásos szendviccsel Mrs. Gortont hallgattam, amikor Frank odabicegett hozzám és megkért, hogy menjek fel vele egy percre az emeletre.

Követtem a régi gyerekszobánkba, ahol elővett egy levelet, és az orrom alá nyomta. – Olvasd el – mondta.

– Kitől kaptad?

– Olvasd el.

A szendvicsbe haraptam, és megnéztem a bélyegzőt. A levelet Sunderlandben adták fel. Négy nappal azelőtt. Kihúztam a levelet a borítékból, széthajtottam, és megkerestem az aláírást.

Amint megláttam, ki küldte, Frankre pillantottam.

– Olvasd már – sürgetett.

A taxi bekanyarodott a parkolóba. Új autó volt, a tető közepén fényesen világító lámpa jelezte, hogy a taxi foglalt. Le-

fékezett mellettem, a sofőr kipattant, megkerülte a kocsit, és kinyitotta a hátsó ajtót.

– Mr. Carter?

Elindultam a kocsihoz, a fickó felkapta a táskámat, és betette a hátsó ülésre.

– Csodás időnk van – jegyezte meg.

Beszálltam, aztán ő is beszállt.

– Hova lesz a fuvar? – kérdezte. – A The George-ba?

– Pontosan.

A kocsi elindult. Benyúltam a zsebembe, kivettem a cigis dobozt, aztán jutott csak eszembe, hogy üres. A sofőr elővett egy doboz Weightst.

– Tessék, vegyen csak ebből.

– Köszönöm – mondtam. Mindketten rágyújtottunk.

– Sokáig marad? – érdeklődött.

– Attól függ.

– Üzleti út?

– Nem igazán.

Egy ideig csendben vezetett tovább.

– Ismeri a környéket, ugye?

– Egy kicsit.

A parkoló óta ugyanazon az úton hajtottunk, csak a lámpák fénye lett erősebb. Felbukkant előttünk a városközpont.

Különös hely volt. Kisvárosnak túl nagy, nagyvárosnak túl kicsi. Kölyökkoromban mindig olyannak tűnt, akár egy vadnyugati bódéváros. Az ember mindent megtalált a főutcán, amire szüksége volt, aztán már csak lerobbant házakat lehetett látni, egészen a város pereméig. Közvetlenül a Woolworth áruház mögött kezdődött a bérházak sora. A Viktória korabeli sorházak a Marks & Spencer oldalának támaszkodtak. A gázművek épületének árnyéka rávetült a Kardomah étteremre. Az egymással farkasszemet néző uszoda és focipálya csak pár méterre volt a különböző vállalatok dolgozóinak kiosztott házhelyektől.

Igazából a várost a gazdasági robbanás szülte. A település alig harminc éve csak egy volt a Wold-dombság szélvédett oldalának apró falvai közül. Aztán homokkövet találtak a határában. Harminc év alatt a falucskából nagyváros lett, és ha az acélgyárak gyűrűje engedi, még tovább növekedett volna.

Kívülről nézve halott volt a város. Olyasféle hely, ahol az ember nem szívesen időzik vasárnap délután. De mégis megvoltak a maga mélységei. A megfelelő helyismeret birtokában ugyanolyan jó helynek számított, mint bármelyik másik kisváros. Vagy ugyanolyan rossznak.

Ráadásul nem volt híján a pénznek. És az emberek rendezten szórták, hála az acélműveknek. Az önkormányzati bérházakban élők szorgalmasan güriztek, mindenki kivette a részét a melóból. Apu, anyu, bratyó és hugi akár heti nyolcvan fontot is megkeresett fejeként. Álmodni sem lehet jobb helyet egy görénak, akinek elég sok pity buliban benne van a keze. Ezeknél a kisebb balhéknál a bérházakból csurrant és cseppent a lóvé. Márpedig bérházból errefelé volt elég. Egyszer beszálltam egy fogadóirodába a Priory Hillen. Majd' hanyatt vágtam magam, mikor kiderült, mennyi a heti bevételük. Adjanak nekem öt ilyen irodát, és megtarthatják egész Chelsea-t. Meg Kensingtont. Feltéve persze, ha az összeg, amit attól a fukar szemétládától kaptam, akinek az utóbbi időben dolgoztam, legalább köszönő viszonyban lett volna a rezsiköltséggel.

Megálltunk a The George előtt. A bejárat felett az állt: The George Hotel, de valójában csak egy nagy kocsmá volt, ahol kiadták az emeleti szobákat, és reggelit csináltak a vendégeknek. Az épületet Snowcemmel festették, a faborítást kékre mázolták, az ablakok díszes keretet kaptak, de tudtam, hogy odabent egy ócska kricsmi vár. Mikor tizenöt évesen elkezdtem kocsmázni, a The George volt az egyetlen hely, ahová nem mertem bemenni. Olyan előkelőnek tűnt kívülről. Aztán később kiokosítottak. Attól kezdve ugyanúgy kerültem a helyet, de merőben más okból. Most azonban tökéletesen megfelelt.

A sofőr megkerülte a kocsit és kinyitotta az ajtót. Kiszálltam. A fickó kinyitotta a hátsó ajtót és kivette a táskámat.

– Mennyi lesz? – kérdeztem.

– Egy ötös.

– Tessék – mondtam, és a kezébe nyomtam hét egyfontost.

– Kösz, pajtás. Minden jót!

Elindult a csomagommal a bejárat felé.

– Hagyja csak – állítottam le. – Innen már egyedül is boldogulok.

A kezembe nyomta a táskát. Megfordultam.

– Izé... – szólt utánam –, szóval, ha netán szüksége van sofőrre a következő pár napban, esetleg ki akarna mozdulni, vagy ilyesmi, csak csörögjön ránk. Rendben?

Visszafordultam, hogy megnézzem magamnak a fickót. A neonok kék és az utcai lámpák fakó sárga fényében úgy nézett ki, mint aki már nem húzza sokáig oxigénsátor nélkül. Az arcáról őszinte szolgálatkészség sugárzott. Esőcseppek csillogtak a homlokán, akár a verejték. Egy darabig még néztem. Az őszinte szolgálatkészségnek lassan nyoma sem maradt.

– Már mondtam – vetettem oda. – Egyedül is boldogulok.

Lepillantott a táskámra, aztán újra rám, mintha nem értette volna a szavaimat. Rosszallóan akart nézni, de a szemében csillogó csipetnyi félelem miatt inkább sértődöttnek, mint haragosnak tűnt.

– Csak segíteni akartam – mondta.

Rávigyorogtam.

– Jó éjt – mondtam, és sarkon fordultam.

Megcéloztam a Szalon feliratú ajtót, és benyitottam. Nem hallottam a taxi ajtajának csapódását.

Amatőrök, gondoltam. Messziről büzlik, hogy nyavalyás amatőrök. Behúztam magam mögött az ajtót.

El kell ismerni, a tulaj tényleg mindent megtett, hogy a kocsmá olyan helynek tűnjön, ahol a negyvenes házaspárok szívesen töltik a szombat estéjüket.

A falakat vastag, dombornyomásos, bársonyhatású tapéta borította. Az egyik falon gigantposzter a napfényes Capriról. A műbőr székek úgy néztek ki, mintha már jó pár éve szolgálták volna a vendégek kényelmét. Az asztalokat és a bárpultot dekoritborítás védte. A helyiségben néhány funkció nélküli, műanyagból készült, kovácsoltvas-utánzat térelválasztó állt. A tulaj patyolattiszta ingben feszített.

Néhány huligán nyomkodta a nyerőgép gombjait. A terem közepén vén szivar üldögélt egy nagy korsó világossal és a *Racing Green* turflap legfrissebb számával, mellette ócska nadrágkosztümös vén csoroszlya Guinnessst kortyolgatott, és sikerült teljesen összerúzsoznia a korsót. Nyomát sem láttam a fickónak, akit kerestem.

Negyed nyolc múlt.

Odaballagtam a pulthoz. A tulaj a pénztárgépre meredve tűnődött. A csapos összefont karral a hátsó tükörfalnak dőlt. A frizurája, mint Tony Curtisé, ír kiadásban. A pult végén harmincas fickó ült Marks & Spencer kardigánban és kihajtott gallérú, zöldesszürke ingben. A magas bárshéken magát bámulta a tükörben.

Letettem a táskámat és a csaposra néztem. Meg se moccant.

– Egy korsó sört – mondtam.

Leengedte a karját, aztán leemelt a szárítóról egy pintes korsót, és unottan a csaphoz ballagva egyetlen felesleges mozdulat nélkül tölteni kezdte a sört.

– Inkább pohárba kérném – szoltam oda.

A csapos rám nézett, a pult túlsó végén üldögélő fickó meg a csaposra.

– És ezt mért csak most mondja? – mordult fel, ahogy elengedte a söresapot.

– Próbáltam, de maga nagyon pörgeti a melót.

A fickó a pultnál hátravetett fejfel hangosan felnevetett.

A csapos előbb a fickóra nézett, aztán vissza rám. Mindez fél percre telt neki. Újabb fél perc kellett ahhoz, hogy eldöntse, inkább nem nevez okostóninak. Elővett egy poharat, átöntötte a korsóból a sört, aztán feltöltötte a csapból. Egy újabb csodás és szórakoztató perc múltán végre elem került a pia.

– Mennyi lesz? – kérdeztem.

– Egy tíz – felelte.

Fizettem, aztán letelepedtem a fal mellé az egyik műbőr székre, a lehető legmesszebb a többi vendégtől. Arccal a bejárat felé, ráérősen kortyolgatni kezdtem a sört. Bármelyik pillanatban beállíthat a nő, akire várok.

Negyedóra múlva felálltam, a pulthoz ballagtam, és kértem a villámkezdőtől még egy sört. Visszaindultam az asztalomhoz, amikor valahol az emeleten megcsörrent egy telefon. A tulaj felnézett a kasszából, nem tudtam eldönteni, hogy azt nézi, ami benne van, vagy azt, ami hiányzik belőle, aztán a pultot megkerülve felmászott a lépcsőn. Leültem, és mire belekortyoltam a sörbe, a fickó már jött is lefelé.

– Mr. Cartert keresik telefonon – szegezte rám a tekintetét. Szerintem a kocsmárosoknak külön megtanítják, hogyan nézzenek, ha valakit a telefonhoz hívnak.

Felálltam.

– Én vagyok az – feleltem.

A tulaj visszament a pult mögé, anélkül, hogy egy szót is vesztegetett volna bővebb magyarázatra. Nekivágtam a lépcsősornak, valahonnan a háttérből az *Onedin család* zenéje hallatszott, és végül rátaláltam a lépcsőfordulóban álló telefonra. Feemeltem a himbálózó kagylót.

– Halló? – szoltam bele.

– Jack Carter? – kérdezett vissza egy női hang.

– Negyedórája itt kéne lennie.

– Tudom. Sajnos nem tudok menni.

– Miért?

– A férjem. Műszakot váltott. Tízről kettőig dolgozik.

Nem szóltam semmit.

– Mindent elrendeztem – folytatta.

– Hánykor?

– Fél tízkor.

– Megvette a virágokat?

– Igen.

Elővettem egy cigit.

– Doreen otthon van?

– Nincs. Az egyik barátnőjénél alszik.

– Akkor ki van Frankkel?

– Nem tudom.

– De ugye nem hagyták egyedül?

– Nem tudom.

– Akkor jobb, ha most azonnal megy, és megnézi.

– Ki van zárva.

– Miért?

– Amiért magával sem tudtam találkozni.

Csend.

– Nézze – mondtam végül –, mikor tudunk találkozni?

– Soha.

– Holnap ott lesz a temetésen?

– Nem.

– Idehallgasson...

– Az ajtó nincs bezárva – hadarta. – Az utcai szobában van.

Azzal lecsapta. Néhány pillanatig a néma kagylóra meredtem, azután a helyére tettem, és visszaballagtam a sörömhöz. Az utolsó cseppig felhajtottam, aztán felkaptam a táskámat és kiléptem az esőbe.

A The George sarkánál befordultam balra egy sötét utcába, amelyet verandás házak szegélyeztek, keskeny előkertekkel. Túl az esőn és az éjszakán az acélművek vörös fényében derengő felhők lomhán kúsztak az égen. Megint balra

fordultam, egy pont ugyanolyan utcába, azzal a különbséggel, hogy ez egy keskeny útban folytatódott, amelyik a város szélén álló gyárak közt kanyargott tovább, fel egészen a woldsi dombok közé. Elsétáltam az utca végéig, és megálltam a kivezető út szélén, pont szemben Parker Műhelyével és Autó-kölcsönzőjével.

Átmentem a túloldalra, és bekopogtam a szerelőműhely ajtaján. Sehol senki. Újra próbálkoztam, ezúttal határozottabban. Az iratszekrények mögött kitérült egy ajtó, előbukkant egy szerelőruhás férfi, bojtos gyapjúsapkával a fején. Átvágott a műhelyen és kinyitotta a bejáratot.

Arcomba bámulva várta, hogy elmondjam, mi járatban vagyok.

– Autót szeretnék bérelni – mondtam.

– Mennyi időre? – kérdezte.

– Csak pár napra – feleltem. – Nem maradok sokáig.

Áthajtottam a városban, a High Streettel párhuzamosan futó mellékutcákon, egészen a Holden Streetig mentem, emlékeim szerint a környék hemzsegett az olcsó panzióktól; miután eltemettük Franket, nem akartam a lakásából intézni az ügyeimet, nehogy Doreennek baja essen. Nem akartam őt is belekeverni, ha nem muszáj. Találtam egy panziót, amelyhez garázs is tartozott, megálltam az épület előtt, átvágtam az előkerten, és bekopogtam az ajtón.

A háznak csúcsos ablakai voltak, meg egy ronda kis verandája. A bejárat ajtó felső része tejüvegből volt, amelyet felül és kétoldalt színes üveglapocskák sora díszített. Az ajtókeret két oldalán ugyanilyen panelek voltak, csak valamivel keskenyebb kiadásban. Az előszobából előbukkant egy elmosódott árnyék és ajtót nyitott.

A nő egész jól nézett ki. A negyvenes éveinek elején járt, daueroltatta a haját, kerek arcát vastagon bepúderozta, jókora mellei voltak, mélyen dekoltált blúzát pedig a szoknyájába

túrte. Látszott, hogy nem könnyű eset, de azért biztosan hanyatt lehet dönteni.

Úgy nézett, mintha örülne az érkezésemnek.

– Jó helyen járok? – kérdeztem.

– Attól függ, mit keres.

– Szobát. Van kiadó szobájuk?

– Akad.

– Nagyszerű – mondtam. A nő félreállt az ajtóból. Nem mozdultam.

– Tudja – kezdtem –, az az ábra, hogy nem ma éjszakára kéne, hanem holnapra és szombatra, meg esetleg vasárnapra.

Súlypontját egyik lábára helyezve kihúzta magát.

– Valóban? – kérdezte gyanakvóan.

– Ma éjszaka az egyik barátomnál alszom... tudja, hogy van ez, egy napig még örülnek, de másnap már nem annyira látnak szívesen...

– Holnap vált műszakot a férj, ugye?

– Nos, ööö, nem egészen erről van szó – habogtam.

– Dehogynem – mondta, és már fordult is el –, ugyan mi másról lenne szó...

– Volna még valami – folytattam.

A nő visszafordult felém, és beállt ugyanabba a testhelyzetbe, mint az előbb.

– Kocsival vagyok, és tudom, hogy az utcán is biztonságban lenne, de láttam, hogy önöknek van garázsuk, ha netán üresen áll, esetleg itt hagynám az autómát. Már ma estére.

Szótlanul figyelt.

– Természetesen megfizetném.

Csak nézett tovább, egy hang nélkül.

– Hülye lenne a nő háza előtt parkolni... – bökte ki végül.

– Köszönöm – feleltem, és követtem az előszobába. – Magának aranyból van a szíve.

– Az hétszentség – felelte.

Nekivágott az emeleti lépcsőnek. Egész formás lába volt, a segge is egész rendben, izmos, de egyáltalán nem túl nagy, látszott, hogy törődik magával. A lépcső tetején megfordult, és észrevette, hogy méregetem.

– Maga utazó ügynök? – kérdezte.

– Úgy is mondhatjuk.

– Értem.

Átvágott a lépcső tetején lévő pihenőn, és kinyitott egy ajtót.

– Ez megfelel?

– Hát persze – vágtam rá. – Tökéletes. – Körülnéztem, hogy lássa rajtam, mennyire tetszik a szoba. – Sőt több mint tökéletes. – Elővettem a tárcámat. – Kifizetném előre, és ha gondolja, kifizetem a ma éjszakát is, nehogy a végén kiadja másnak.

– Ritka nagy marhaság lenne – mondta. – Hétfő óta maga az első vendég.

– Nos, ahogy gondolja – bólintottam. – Mennyi lesz?

– Két éjszaka ötven shilling*, reggelivel együtt. A garázsért meg adjon egy fontot. Azért vasárnap reggel szóljon, ha maradni akar.

Leszámoltam a pénzt, és odaadtam a nőnek. Négyrét hajtogatta, majd begyömöszölte csípőjére feszülő szoknyája zsebébe. Nem ment könnyen.

– Akkor ahogy megegyeztünk – mondtam. – Holnap tea-időben jövök és behurcolkodom, ha megfelel.

– Akkor jön, amikor csak kedve tartja.

– Remek.

Lementünk a lépcsőn. A nő az ajtóban így szólt:

– Kinyitom magának a garázst.

Beszálltam a kocsiba, hátratólattam a kurta felhajtóra, majd megvártam, hogy felnyissa a tolóajtót. Behajtottam a garázsba és kiszálltam.

* A font sterling egyhuszad része, tizenkét penny, 1971-ig volt pénzegység (a szerk.)

– Mondja csak – kérdeztem –, holnap egész nap itthon lesz?
– Miért?
– Hát lehet, hogy kelleni fog a kocsi délután, szóval beugranék érte, ha nem zavarok.
– Tizenkettő után nem szoktam kitenni a lábam.
– Ó, remek – mondtam. – Igazán remek.
Kibújtam a garázsból, és odafordultam a nőhöz.
– Még egyszer hálásan köszönöm.

Kifejezéstelen arccal nézett rám, de mintha halvány mosoly bujkált volna a szája sarkában – ha nem fogja vissza magát, valószínűleg gúnyos mosoly lesz belőle. Aztán levette rólam a tekintetét, és hozzáfogott, hogy bezárja a garázsajtót.

Végigsétáltam a behajtón a járdáig, és elindultam a High Street irányába. Elvigyorodtam. Jól szórakoztam azon, mit gondolhat rólam a spiné. Azt hitte, átlát rajtam. Ez később még jól jöhet.

Már a központnál jártam, amikor észrevettem, hogy elállt az eső.

Balra fordultam, és máris a főutcán találtam magam. Elsétáltam az Oxford Filmszínház, az Eastoes turkáló és a Walton édességbolt mellett. Kamaszfejjel álló nap a Walton ajtajában lógtunk. Ez volt a legjobb kapualj a főutcán. Szellősen megfért alatta egy tucat kölyök, telente pedig a legszélvédettebb zug volt a környéken. Pecker Wood, Arthur Coleman, Piggy Jacklin, Nezza Eyres, Ted Rose, Alan Stamp. Itt gyülekeztünk az ötórás mozi előtt, ha meg nem volt pénzünk jegyre, addig álldogáltunk a kapualjban, míg haza kellett mennünk. Jack Coleman, Howard Shepherdson, Dave Patchett. Eltűnődtem, vajon mi lett velük.

És persze Frank is mindig itt lógott. Csak róla tudtam, hogy mi lett vele.

Azért jöttem ide, hogy lerendezzem ezt az ügyet.

A Jackson Streethoz értem. Rowsonék sarki kisboltja még megvolt, de harmincas éveket idéző homlokzatát (az összes

ablakkerettel és faberakással együtt) sárgára festették, a régi cégéren a Rowson Családi Vegyesbolt helyett – a Barnum & Baley cirkusz logóját idéző betűkkel – a Kintorna felirat állt, a kirakatban a kifakult sárga krepp-papíron a Dandelion & Burdock üdítőszüvegek*, a Player's Airmen cigarettaplakátok és Vimto** reklámtáblák helyett buzis rucik, katonai egyenruhák, meg különböző együttesek fotói sorakoztak. A bolt mögött, a Jackson utca két oldalán, kiugró ablakfülkés, villaszerrű házak sorakoztak. Az utcát a távolban magas rácskerítés zárta, a kerítésen túl hajdanán lakatlan terület volt, amelynek sárgásbarna fűtengere egészen a kanálisig, a keskeny, vize nyós töltésoldalig tartott. Ide, a töltés túlsó felére rejtőztünk Frankkel meg a többiekkel, mert ott nem láhattak meg bennünket a villaablakokból, és azt csináltunk, amit akartunk. Legalábbis én, meg néhányan a többiek közül oda rejtőztünk, de amikor Valerie Marshbanks megmutatta a bugyiját a bokrok mögött, és egy pennyért kiverhettük rá, miközben Christine Hall a háttérből nézte, nos akkor Frank a közelben sem volt, de pontosan tudta, mit művelünk. És amikor hazamentem, csak olvasta összeszorított szájjal a képregényeit, amitől aztán rohadt szarul éreztem magam, ráadásul az istenért nem hagyta volna abba, amíg anya rá nem szólt, hogy ha ilyen morcos pofát vág, menjen inkább lefeküdni, mire felmarkolta az újságjait, és rám se nézve felment a szobájába. Tudtam, hogy mire utánamegyek, lekapsolja a villanyt, de még ébren lesz, és tudtam, milyen pocsek lesz lefeküdni a sötétben, és közben szinte hallani lehetett, hogy min agyal. Tudtam, hogy még órákig képtelen leszek elaludni, mert Frank ott fekszik majd ébren az ágyában, én meg azért fekszem ébren az ágyamban, mert tudom, hogy Frank azon rágódik, mit műveltem a srácokkal, és levegőt is alig merek venni.

* Tradicionális brit üdítőital (a szerk.)

** Lila színű, 1908 óta gyártott brit üdítőital (a szerk.)